

KS. WOJCIECH SURMIAK

Uniwersytet Śląski w Katowicach

Wydział Teologiczny

Sprawozdanie z The 5th International Scholas Chairs Congress – *Building cooperation network for fraternal humanism*

(Fordham University, Nowy Jork, 2–4 czerwca 2019)

Idea Cattedre Scholas / Scholas Chairs / Katedr Szkolnych zrodziła się jako próba budowania przestrzeni dla zgłębiania myśli papieża Franciszka, dotyczących wychowania młodego człowieka oraz wydobywania z papieskiego nauczania szczegółowych kierunków działań pedagogicznych w zróżnicowanych kontekstach, w których wychowuje się dzisiaj młodych ludzi. Katedry Szkolne są miejscami naukowej refleksji pedagogicznej i wychowawczej oraz jej praktycznej implikacji. Choć skupione są w międzynarodowej sieci naukowej, to jednak dążą w pierwszej kolejności do tego, aby każdy zaangażowany w nie podmiot (nauczyciele, naukowcy, studenci) ubogacał się nade wszystko poprzez samo spotkanie z drugim człowiekiem, poprzez tworzenie wzajemnych relacji, inicjujących się poprzez prowadzenie wspólnych projektów badawczych nie tylko na płaszczyźnie uniwersyteckiej i szkolnej, ale i w różnorodnych projektach skupionych wokół programu Scholas.Social. Aktualnie w sieci Cattedre Scholas skupionych jest około 100 uniwersytetów członkowskich z całego świata i 35 organizacji mających status obserwatora.

Cattedre Scholas są jednak pomyślane także jako naukowa podbudowa pod skupiony wokół Fundacji Scholas Occurrentes system tzw. Szkół Sąsiedzkich, których załóżki trzeba widzieć w Buenos Aires już ponad dwadzieścia lat temu, w czasie, gdy arcybiskupem tego miasta był kard. Jorge Bergoglio. Obecnie jest to organizacja na prawach papieskich. Tworzy ona sieć ponad 500 000 instytucji edukacyjnych w 190 państwach. Jej misją jest „integracja uczniów poprzez inicjatywy technologiczne, sportowe i artystyczne, które wspierają wychowanie do kultury spotkania”. Organizacja ma 14 siedzib regionalnych (Argentyna, Watykan, Kolumbia, Hiszpania, Haiti, Włochy, Meksyk, Mozambik, Panama, Paragwaj, Portugalia, Rumunia, Japonia i USA, a w najbliższych latach zamierza otworzyć siedziby w kolejnych państwach.

Od samego początku istnienia Scholas Occurrentes papież Franciszek widział w nich jedną z możliwości udzielenia konkretnej odpowiedzi na wyzwania edukacyjne naszych czasów. Stąd też – idąc za doświadczeniami zdobytymi w Buenos Aires – powierzył im zadanie wychowania młodego człowieka w kulturze otwartości na drugiego człowieka, w kulturze słuchania w przestrzeni wspólnego bycia razem, w kulturze poszukiwania integralnej wizji życia pośrodku współczesnej fragmentaryzacji (czy wręcz utraty sensu życia) i w końcu wychowania do nowej kultury, zwanej kulturą spotkania. W ten sposób Fundacja Scholas Occurrentes jest nie tylko instytucją, ale nade wszystko miejscem spotkania we wspólnym podążaniu ku pełni życia.

Fundacja jest wspólnotą otwartą na każdego człowieka, widzącą w darze spotkania jego re-kreację (ponowne stwarzanie). Sztandarowym hasłem edukacyjnym i mottem

każdego spotkania winny być słowa „Qué te Pa?” („Co się dzieje?”), które rodzą pierwsze doświadczenie wychowawcze Scholas Occurrentes. Młodzi ludzie formujący się w przestrzeni spotkania, z ich okrzykiem „Qué te Pa?”, często opowiadają o tym, co dokonuje się w ich życiu, kiedy we właściwy sposób przeżywają zdobyte w Scholas Occurrentes doświadczenia wychowawcze i edukacyjne. Często określają ją jako szkołę, która „nigdy się nie zamyka” (jako jedynie przestrzeń instytucjonalna), ale pozostaje stale otwarta, aby być szkołą „stale otwartą”, aby w sposób ciągły móc pomagać w doświadczeniu odkrywania i kreowania siebie na nowo.

Pomocą w tym odkrywaniu siebie na nowo także na płaszczyźnie akademickiej i naukowej są organizowane od 2015 r. międzynarodowe kongresy Cattedre Scholas. Dotychczas odbyło się 5 kongresów: I w Pontificia Academia delle Scienze w Watykanie (2015), II w Universidad Católica de Valencia San Vicente Mártir (2016), III w Harry Truman Institute w Hebrew University of Jerusalem (2017) i IV w Castel Gandolfo (2018). W dniach od 2 do 4 czerwca 2019 r. na Fordham University w Nowym Jorku odbył się z kolei The 5th International Scholas Chairs Congress pod hasłem *Building cooperation network for fraternal humanism (EUS, 24)*.

Całość tego naukowego, nowojorskiego wydarzenia rozpoczęła się w niedzielny wieczór ceremonią otwarcia w cudownym budynku Lincoln Center na Manhattanie, w bezpośrednim sąsiedztwie Metropolitan Opera House. W czasie przemówień powitalnych głos zabrali: prof. José María del Corral i prof. Enrique Palmeyro (Global Presidents of Pontifical Foundation Scholas Occurrentes), prof. Joseph Michael McShane SJ (President of Fordham University – teza wystąpienia: „Diversity is God’s way; unity is God’s dream”), abp Bernardito Cleopas Auza (nuncjusz apostolski, Permanent Observer of the Holy See to the United Nations). Po ceremonii otwarcia dr Carina Rossa i prof. Daniel Stigliano (Scholas Foundation) zaprezentowali metodologię prac kongresu, po czym odbyły się dwa panele dyskusyjne: *Building networks for fraternal humanism through transdisciplinarity* i *Academic Year 2018–2020. Scholas Chairs groups of research-action online*. Panele stanowiły wprowadzenie do dalszych obrad, a także podsumowanie prac podejmowanych w Katedrach Szkolnych na płaszczyźnie badań interdyscyplinarnych, nauki, technologii i wymiany edukacyjnej. Następnie zaprezentowano pierwszy numer nowego czasopisma naukowego „Cultori dell’Incontro”, który odąd będzie oficjalnym periodykiem Fundacji Scholas Occurrentes. Ostatnim punktem pierwszego dnia obrad było *forum rektorskie*, w którym uczestnicy i paneliści zastanawiali się wspólnie nad problemem sposobów instytucjonalizacji Katedr Szkolnych na szerokim forum uniwersyteckim.

W drugim dniu obrad po słowach pozdrowienia zgromadzonych przez wspólnotę muźlańską rozpoczęły się obrady porannego okrągłego stołu, zatytułowanego *Laudato si’ – education for an integral ecology: enviromental and social sustainability*. W trakcie panelu miał okazję zabrać głos ks. dr Wojciech Surmiak z Wydziału Teologicznego Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach, który uczestniczył w kongresie jako stypendysta programu PROM, organizowanego przez Narodową Agencję Wymiany Akademickiej (NAWA). W swoim przedłożeniu *Integral ecology of Pope Francis in the experience of the University of Silesia in Katowice* zwrócił uwagę na wydaną w 2015 r. przez papieża Franciszka encyklikę *Laudato si’*. W trosce o wspólny dom i wyjątkowość tego dokumentu. Prelegent podkreślił, że problematyka ekologiczna była już podejmowana przez poprzedników papieża Franciszka, a działało się to zazwyczaj w kontekście nauczania dotyczącego zagadnień społecznych i życia gospodarczego. Ostrzeżenia przed bezmyślnym niszczeniem środowiska naturalnego pojawiały się często w wypowiedziach św. Jana Pawła II, który z nadzieją witał wzrastające zainteresowanie jakością życia, globalnym polepszeniem warunków życia oraz ekologią. Sam papież Franciszek wskazywał jeszcze przed ukazaniem

się encykliki na znaczenie problematyki ekologicznej, stwierdzając, że zaangażowanie w kwestie ochrony środowiska jest kontynuacją Bożego dzieła stworzenia. Wraz z *Laudato si'* po raz pierwszy w historii Kościoła pojawiał się jednak oficjalny dokument *Magisterium Ecclesiae* poświęcony w całości problematyce ochrony środowiska. Prelegent przypomniał, że w dniach od 2 do 16 grudnia 2018 r. odbywała się w Katowicach Konferencja Narodów Zjednoczonych w sprawie Zmian Klimatu, Katowice 2018 (COP24), czyli 24. Konferencja Stron Ramowej Konwencji Narodów Zjednoczonych w Sprawie Zmian Klimatu, stanowiąca międzynarodowe forum poświęcone światowej polityce klimatycznej. Hasło przewodnie COP24 to słowa „Changing together”. Wydział Teologiczny Uniwersytetu Śląskiego, który reprezentował prelegent, zorganizował międzynarodowe spotkania naukowe, w ramach którego odwoływano się do integralnej ekologii papieża Franciszka, nauczania zaczerpniętego z encykliki *Laudato si'*. Najważniejsze cztery punkty akcentowane w ramach konferencji, które omówił dr Surmiak, to: ukazywanie piękna stworzenia, troska o zrównoważony rozwój, ekologia ludzka i jej rozumienie (ekologia ludzka to także określona duchowość). Przedłużeniem obrad okrągłego stołu były dwa paralelne laboratoria poświęcone tej samej problematyce, a skupiające się na praktycznych wymiarach realizacji wezwania do ekologii integralnej (zrównoważona konsumpcja, sadzenie drzew, bezpieczeństwo spożywcze, wychowanie do solidarności ekonomicznej, konsumpcjonizm, kultura i sztuka jako miejsca objawienia piękna stworzenia, promocja równości międzyludzkiej, uzależnienia technologiczne i pornografia, kultura miejska, wspólny dom).

Sesja popołudniowa rozpoczęła się od drugiego w tym dniu okrągłego stołu, poświęconego zagadnieniu *Educating for Fraternal Humanism: Innovative education*. Wśród tematów poruszanych w trakcie sesji pojawiły się takie problemy, jak: edukacja ludzkich peryferii, edukacja w obozach dla uchodźców, edukacja emocjonalna w celu zapobiegania samobójstwom wśród młodzieży, edukacja inkluzywna i afektywna, edukacja w duchu braterskiego humanizmu. Dopelnieniem obrad było laboratorium poświęcone zagadnieniu *Education for Fraternal Humanism: Arts, Sports and Technology*. Zwieńczeniem drugiego dnia obrad było kolejne *forum rektorskie*, tym razem poświęcone tematyce jakości kształcenia i procesowi akredytacji w Scholas Chairs.

W ostatnim dniu obrad uczestnicy rozpoczęli swoje spotkanie od trzeciego okrągłego stołu, zatytułowanego *Education and Technologies today: Experiences*. Po wymianie doświadczeń związanych z edukacją w przestrzeni nowych technologii przyszedł czas na *master lecture*, którą wygłosił dr Marc Brackett, pełniący funkcję dyrektora Yale University Center of Emotional Intelligence, który w swoim wystąpieniu *Emotional intelligence in university education* w bardzo klarowny sposób ukazał sposoby wykorzystania i rozpoznawania inteligencji emocjonalnej w przestrzeni edukacji uniwersyteckiej. Moderatorem tej części kongresu był prof. Pasquale Policastro z Uniwersytetu Szczecińskiego.

W dalszej części kongresu organizatorzy przewidzieli kolejny okrągły stół, którego problematyka skupiała się wokół zagadnienia *Education for interreligious and intercultural dialogue for sustainable peace*. Przy stole zasiadła i głos zabrała m.in. dr Mariola T. Kozubek z Wydziału Teologicznego Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach, która uczestniczyła w kongresie jako członek komitetu organizacyjnego całego przedsięwzięcia. W swoim przedłożeniu *Aspetti antropologici ed assiologici dell'educazione al dialogo interreligioso nel pensiero do Papa Francesco e di Chiara Lubich. Applicazione in ambito universitario* skupiła się najpierw na wspólnych cechach doświadczenia życiowego papieża Franciszka i Chairy Lubich. Doświadczenie to, choć zanurzone w zróżnicowanych kontekstach historycznych, politycznych i społecznych, ma wspólny mianownik: radykalny wybór Boga i wynikająca z tego miłość do każdego człowieka ukierunkowana na: szczególną troskę o ubogich, powszechne braterstwo i otwartość na dialog z każdym

człowiekiem. Kozubek podkreśliła, że chrześcijańska antropologia Franciszka i Lubich osadzona jest na prawdzie, że człowiek jest bytem stworzonym na obraz i podobieństwo Boga. Wynika z tego, że w wychowaniu należy brać pod uwagę przede wszystkim fakt, że człowiek nie może się w pełni zrealizować bez miłości i relacji z innymi, a człowiek wierzący bez relacji do Boga. W wychowaniu do dialogu międzyreligijnego niezbędna jest zatem integralna (w tym religijna) koncepcja wychowanka, a wspólnoty wychowawcze powinny dążyć do jedności w różnorodności, z niezbędnym poszanowaniem wolności i godności każdej osoby. Wskazując na podstawy aksjologiczne wychowania do dialogu międzyreligijnego w ujęciu tych dwóch postaci przełomu XX i XXI w., Kozubek omówiła trzy podstawy z pedagogii jedności Lubich dotyczące relacji międzypersonalnych: „złotą zasadę” (obecną w księgach wielkich religii świata, por. Mt 7,12); „sztukę miłowania” (*arte di amare*) – jako postawę etyczną oraz koncepcję „człowieka otwartego na świat” (*uomo mondo*). Zaś w odniesieniu do Franciszka przywołała podstawy jego pedagogii: kulturę spotkania i gościnności (szczególnie wobec osób o zróżnicowanym pochodzeniu, kulturze i przekonaniach religijnych); styl życia bez przemocy oraz autentyczne miłosierdzie, które pomaga w eliminowaniu wszelkich form zamknięcia, odrzucenia, przemocy i dyskryminacji (*Misericordiae vultus*, 23). W ostatniej części swojego wystąpienia Kozubek zaprezentowała kilka przykładów aplikacji omówionych aspektów wychowania do dialogu międzyreligijnego na gruncie akademickim, odnosząc się także do doświadczeń Wydziału Teologicznego Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach.

Dopełnieniem podejmowanych w trakcie obrad okrągłego stołu kwestii było paralelne laboratorium, w trakcie którego omówiono szczegółowe zagadnienia związane z dialogiem międzyreligijnym (społeczna odpowiedzialność i międzynarodowy service-learning, posługa więźniom, kultura spotkania, projekt *Familias Fuertes*, odrzucenie konfliktu – budować pokój, zasady braterskiego humanizmu, Franciszek i Sułtan Al-Kamil).

Zwieńczeniem całego nowojorskiego kongresu Scholas Chairs był w pierwszej kolejności okrągły stół poświęcony nowej ekonomii – *Another Economy is Possible?* i międzynarodowemu projektowi badawczemu *A Circular Economy in the light of Encyclical Letter Laudato Si'. A perspective from university education and young students thinking*. Następnie głos zabrał abp Angelo Vincenzo Zani (sekretarz Kongregacji Edukacji Katolickiej). Abp Zani podziękował w imieniu papieża wszystkim uczestnikom za odbycie spotkania, za ich wiedzę i wymianę myśli, ale przede wszystkim za doświadczenie bycia otwartym na słuchanie swoich wspólnot, za przechowywanie ich słodkich i gorzkich doświadczeń i nadawanie im odpowiedniego znaczenia, za wspólny namysł nad próbą ponownego stworzenia tych wspólnot jako harmonii trzech języków: serca, głowy i rąk. Po wystąpieniu sekretarza Kongregacji w ramach *closing ceremony* zasadzono ofiarowane przez papieża Franciszka oliwne drzewko pokoju, które stanie się częścią nowojorskiego ogrodu botanicznego i pamiątką The 5th International Scholas Chairs Congress na Fordham University w Nowym Jorku. Jednocześnie zapowiedziano, że już The 6th International Scholas Chairs Congress zaplanowany jest od 3 do 5 czerwca 2020 r., a odbędzie się na Universidad CUE San Pablo w Madrycie.

Na zakończenie warto poświęcić kilka zdań miejscu, w którym odbywał się kongres. Fordham University jest prywatnym uniwersytetem badawczym, którego siedzibą jest miasto Nowy Jork. Uniwersytet został założony w 1841 r. i swoją nazwę zawdzięcza geograficznemu umiejscowieniu głównego kampusu w Fordham – wschodniej dzielnicy Bronxu. Fordham jest najstarszym katolickim i jezuickim uniwersytetem w północno-zachodniej części Stanów Zjednoczonych i trzecim z najstarszych uniwersytetów w stanie Nowy Jork. Za początki Fordham University można uznać rok 1839, kiedy to biskup Nowego Jorku John Hughes dokonał zakupu 100 akrów ziemi na Rose Hill w Fordham.

Trudności finansowe zmusiły biskupa do udania się do Europy z prośbą o wsparcie dla budowy planowanego St. John's College. Europejska kolekta na rzecz przedsięwzięcia ukazuje ówczesne ubóstwo społeczności katolickiej Nowego Jorku. Bp Hughes – irlandzki emigrant, widział właśnie w edukacji niezbędny środek w przezwyciężaniu ubóstwa wśród emigrantów, polepszaniu ich sytuacji ekonomicznej i społecznej w nowej ojczyźnie. Determinacja biskupa doprowadziła do otwarcia w 1841 r. St. John's College jako instytucji diecezjalnej. Na pierwszy rok nauki zostało przyjętych sześciu studentów. U początku istnienia szkoły nie tylko kwestie finansowe okazały się trudnością, ale i znalezienie pośród miejscowego kleru odpowiedniej kadry nauczycielskiej. W pierwszych pięciu latach działalności College miał aż 4 prezydentów. Dwóch spośród nich odeszło z uczelni w eklezjalnej chwale. Pierwszym z nich był John McCloskey, który zastąpił w 1864 r. bp. Hughesa jako drugi w kolejności arcybiskup Nowego Jorku, został także w 1975 r. pierwszym amerykańskim kardynałem. Z kolei James Roosevelt Bayley, ostatni z księży diecezjalnych, który piastował urząd prezydenta, był konwertytą z nobliwej nowojorskiej rodziny episkopalnej. Został on pierwszym biskupem Newarku, a następnie arcybiskupem Baltimore.

Z powodu zarówno finansowych, jak i personalnych problemów bp Hughes postanowił w 1846 r. sprzedać St. John's College zgromadzeniu zakonnemu, które cieszyło się nie tylko wielką reputacją w dziedzinie edukacji, ale i posiadało znaczną grupę osób przygotowanych do podjęcia funkcji nauczyciela i wychowawcy. Obecność Towarzystwa Jezusowego w Stanach Zjednoczonych datuje się na początki założenia kolonii w Maryland w 1634 r. Jednakże jezuita, którzy przybyli na Rose Hill w 1846 r., nie byli wspólnotą z Maryland, ale wspólnotą wygnaną z Francji, która pierwotnie planowała założyć college w odległym stanie Kentucky. Z radością przyjęli jednak propozycję, aby przenieść swoją ideę do miejsca oddalonego jedynie o 7 mil od największego miasta Stanów Zjednoczonych.

Kolejnym ważnym etapem w rozwoju szkoły był rok 1904, w którym ówczesny prezydent John J. Collins SJ ogłosił, że St. John's College stanie się uniwersytetem. Proces transformacji był stopniowy i rozpoczął się w 1905 r. wraz z otwarciem pierwszych dwóch fakultetów: Medical School (zamknięty w 1921 r. z powodów finansowych) i Law School, która od samego początku aż po dziś dzień ma swoją renomę i stabilną pozycję. Pomiędzy rokiem 1905 a 1920 Fordham stopniowo poszerzał swoje uniwersyteckie pola naukowe. Powstawały oprócz medycyny i prawa także: College of Pharmacy (zamknięty w 1971 r.), Graduate School of Arts and Sciences, School of Social Service, Graduate School of Education i Graduate School of Business Administration (aktualnie Gabelli School of Business). W końcu w 1975 r. powstała także Graduate School of Religion and Religious Education.

W tym czasie dokonała się jednak jeszcze jedna zmiana i nie chodziło jedynie o zmianę nazwy z St. John's College na Fordham University, ale o zmianę z college'u w uniwersytet. Jest rzeczą niezwykle trudną przekształcić niewielki męski college w pełnoprawny uniwersytet. Proces ten był utrudniony ze względu na brak odpowiednich pomieszczeń, biblioteki i laboratoriów, brakowało także zamożnych studentów, szczodrych rodziców i dobrze przygotowanej kadry. Być może też Fordham University chciał zostać pełnoprawną i rozpoznawalną uczelnią w nazbyt krótkim czasie. To wszystko sprawiło, że nazwano go „młynem dyplomów uniwersyteckich”. Nadawał więcej dyplomów magisterskich i doktorskich niż inne katolickie uniwersytety w Stanach Zjednoczonych, co więcej: ponad 80% z 600 absolwentów do roku 1935 było studentami zaocznymi. Niezbyt dobra prasa i niska jakość kształcenia sprawiły, że właśnie w 1935 r. Association of American Universities usunęła Fordham University z listy *approved institutions*.

Ta niezwykle trudna sytuacja sprawiła, że w następnym roku zaproszono Roberta I. Gannona SJ z St. Peter's College w Jersey City, aby podjął się zadania odnowy Fordham. To właśnie o. Gannon jest uważany za pierwszego nowoczesnego prezydenta Fordham University. Jego 26 poprzedników zarządzało uczelnią średnio ok. 4 lata, on pozostał na urzędzie przez 13 lat (1936–1949), prowadząc uniwersytet przez trudne lata kryzysu i II wojny światowej oraz szybkiej ekspansji i rozwoju uczelni w okresie powojennym. Odbudował reputację naukową uniwersytetu i zbudował jego sportowe oblicze. Oddzielił funkcję prezydenta uniwersytetu od funkcji rektora wspólnoty jezuickiej. Otworzył też uczelnię na fundraising i sprawił, że uczelnia stała się na nowo rozpoznawalna w Nowym Jorku.

Krokiem milowym w rozwoju Fordham University było otwarcie the Lincoln Center Campus – nowego kampusu uniwersyteckiego na Manhattanie. Lincoln Center powstał pomiędzy 1961 r., kiedy otwarto nowy budynek Law School, a rokiem 1969, kiedy to Lowenstein Building stał się domem sztuki współczesnej i School of Education, School of Social Service and School of Business Administration (aktualnie Gabelli School of Business).

Od tamtych czasów Fordham zrobił wielkie kroki ku narodowej – a nie tylko lokalnej czy regionalnej – rozpoznawalności. W 1972 r. 72% studentów było osobami mieszkającymi w Nowym Jorku lub w jego bezpośrednich okolicach, a już 20 lat później 70% studentów Fordham mieszkało na kampusie. Stało się to możliwe poprzez zainwestowanie w około 3500 mieszkań studenckich. Z kolei otwarta w 1997 r. Walsh Family Library sprawiła, że uczelnia weszła na listę uznanych instytucji naukowych, czego wyrazem było to, że U.S. News and World Report umiejscowił Fordham Law School na 28. miejscu spośród 179 narodowych szkół prawa, a Graduate School of Social Service na 11. miejscu spośród 127 szkół realizujących w Stanach Zjednoczonych taki właśnie program nauczania.

Mimo iż Fordham University uczynił znaczące kroki dla krajowej rozpoznawalności, nie zaprzestał tworzenia stałej więzi z lokalną społecznością. Rozpoczął bowiem bardzo szeroki Higher Educational Opportunity Program (HEOP). Stwarza on szanse edukacyjne dla studentów mających problemy z ukończeniem college'u, ponadto proponuje znaczące zniżki czesnego dla studentów z Bronxu, mieszkających w swoich domach rodzinnych. Z kolei Graduate School of Education bardzo blisko współpracuje z nowojorskimi szkołami publicznymi, a w szczególności z pierwszą afroamerykańską i pierwszą hiszpańskojęzyczną szkołą publiczną. Pierwsi dyrektorzy tych szkół byli absolwentami Fordham.

Na przestrzeni historii studentami Fordham University byli członkowie amerykańskiego Senatu i Izby Reprezentantów; w ich gronie mamy też: czterech kardynałów, kilku gubernatorów i ambasadorów, wielu milionerów, dwóch dyrektorów CIA, aktorów nagradzanych przez Amerykańską Akademię Filmową, członków rodzin królewskich. Wśród studentów uczelni jest nawet aktualny prezydent Stanów Zjednoczonych Donald Trump. Aktualnie na uniwersytecie kształci się około 15300 studentów z 65 krajów świata. Uniwersytet składa się z 10 kolegiów (4 undergraduate – studia licencjackie, 6 postgraduate – studia magisterskie) skupionych na 3 kampusach: Rose Hill Campus w dzielnicy Bronx, the Lincoln Center Campus na Upper West Side Manhattan i the Westchester Campus w West Harrison. Dodatkowo uniwersytet prowadzi centrum naukowe w Londynie i biura naukowe w Hiszpanii i RPA. Uniwersytet oferuje wykształcenie w ponad 60 dyscyplinach naukowych.